

**To smukke
nye Viser.**

**Den første: Om Ondt og Godt, som groer
i alle Lande, etc.**

**Den anden: Hvo lystig er, som jeg,
kun han etc.**

Tronhjem 1786.

1.

Om Ondt og Godt, som groer i alle Lande,
En Wessels Harpe nylig klang:
I hver en Stand det sees sig sammenblande,
Det være Emne for for min Sang.
Og sang jeg ej saa godt, som han,
Saa synger jeg dog som jeg kan. :||:

2.

Ministeren, naar han er Landets Stytt
Med Raad og Daad, vi ære skal;
Men er hans Maal Gevinst og Egennytte,
Saa staaer hans Høihed for et Fald:
Naar Ærlighed som Klippen staaer,
En skielm tit Reeb om Halsen faaer. :||:

3.

Den Adelsmand, som blot sin Adel sætter'
I Snese Aner, gyldent Skiold,
For saaden en jeg aldrig Huen lætter,
Men korsers for ham, som for Trold.
Men naar hans Adel Dyden var,
Jeg Hat for ham i Haanden bar. :||:

4.

Den Præstemand, som os Guds Ord forklarer,
Og tordner daglig med Moral,
Om til hans Ord hans Levnet ikke svarer,
Saa skriv ham ind blandt Udyrs Tal.
Naar Liv og Lærdom følges kan,
Jeg bukker dybt for slig en Mand. :||:

5.

Naar Dommeren, som Ret og Uret veier,
For Guld tør gjøre Hvide til Sort,
Og Lovens Ord som en Veirmølle dreier,
Saa agter jeg ham ikke stort.
Deel Retten uden Hensigten ud
Til Guld og Gunst, er Lovens Bud! :||:

6.

En Krigsmand tit som en von Thyboe taler,
Og deler tydske Eder ud;
Han af sit Mod og Heldenthaten praler,
Men bange er for Lugt af Krud.
Hør Ærens Lov: slaae som en Mand,
Og være en Muur for Fødeland! :||:

7.

Den Borger er en Tyrk, som vaersom giemmer
Sin Pengepose i sit Pult,
Naar han dermed sin Næstes Vel ej fremmer,
Men seer den Arme døe af Sult.
At bruge Guld til Næstens Gavn,
Ham giver største Hæders Navn. :||:

8.

Kort sagt: enhver hvis Hensigt ene sigter
Til andres Skade, eget Gavn,
Som i sit Kald forsømmer sine Pligter,
Fortjener ej et æret Navn.
Nej den, som giøre hvad godt, han kan,
Han er en stor og ædel Mand. :||:

9.

O! gyldne Tid! man dig med Rette priser,
Da Adel blot i Dyd bestod,
Da ingen Mand med Pergament beviste
Sit Fortrin og sit ædle Blod.
Hvi gik du dog saa hastig hen?
Kom snart til vores Jord igien! :||:

10.

Skaal for - hver Ven, som dydig er tillige,
Og trofast mod en prøvet Ven,
Sin Konge tro, oprigtig mod sin Pige,
Som Ret for Guld ej giver hen!
Held for hver Ærlig i sin Stand,
For Konge, Pige, Fødeland! :||:

1.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
Kan føle denne Sang;
Thi mangelen stolt og mægtig Mand
Kan ikke det engang.
Men er han glad, og med mig leer,
Saa er han dog kun hvad jeg er.

2.

Selv Mogols Guld og Sultans Pragt,

Hans Held, (hvo var den Nar,
Der saae al Verden i sin Magt,
Og dog tilfreds ej var?)
Alt det jeg ønsker ej, men glad
Og med Foragt jeg leer derad. :||:

3.

Vær glad, mit første Valsprog var,
Hvad hielper Kroners Værd?
Jeg er tilfreds med hvad jeg har;
Hvo klog er, vil ej meer.
Thi hvad man ønsker, faaer man det,
Saa er man derfor dog ej mæt. :||:

4.

Og Guld, og Magt og Kroners Værd,
Hvad er vel disse Ting,
Naar Tiden selv et Vidne er,
At Lykkens falske Sving
Forandrer ofte Mogol selv
Til en elendig ussel Træl? :||:

5.

At være en retskaffen Mand
Er meer, end Kroners Pragt;
Og har jeg da kun Brød og Vand,
Men Glæden i min Magt,
Saa har jeg meer, end Mogol har,
Og er langt meer, end Cæsar var. :||:

6.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
Kan føle denne Sang;
Og mangelen stolt og mægtig Mand

Kan ikke det engang.

Men er han glad og med mig leer,

Saa er han dog kun hvad jeg er. :||: